

NETFLIX-SOROZAT

N



# Valeria esupaszon

IMÁDNI  
FOGOD!

*fine* selection

ELÍSBET BENAVENT

ELÍSBET BENAVENT

Valeria  
esupaszon

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

## ELŐSZÓ

*Július*

Egy teljes hónapja nem láttuk már Carment. Egy hónap nagyon hosszú idő az afféle barátságokban, mint a miénk. Nem arról van szó, hogy megszűnt létezni számunkra az esküvője után, ahogy sok nő teszi, miután feleségüzemmódba váltanak, és megfeledkeznek a hajadon barátnőikről. Nem. De a csaj hiper-szuper utazásra indult, hogy így fogalmazzak.

Két nappal az esküvő után elment, és még csak elbúcsúzni sem tudtunk, mert a rossz nyelvek azt beszélnek, hogy a nászéjszakája negyvennyolc órán át tartott. Oké, rosszmájú vagyok. Valójában az ifjú pár rendbe akarta szedni az új házát az utazás előtt. Természetesen az esküvő káosza miatt még nem volt idejük kiélvezni a mindennapokat a szerelmi fészekben.

Aztán következett a... tizennyolc napos nászút. Kilenc Japánban, kilenc Balin. Csak lazán. Mint aki országon belül elugrik egy hétvégére nyaralni.

Elnézést, ezt nem én írtam, hanem az irigy dög énem.

A tizennyolc napos utazást követően pedig (amikor már húsz napja nem láttuk) két napon át próbált megszabadulni otthon a jetlagtól. Szörnyű émyelgésre hivatkozott, biztosan az időeltolódás és a kialvatlanság miatt. A rossz nyelvek viszont azt beszéltek, hogy inkább... a szerelemben betegedett bele.

Na jó, megint gonosz vagyok.

Mindenesetre utána vidékre utazott néhány napra a szüleihez, amikor pedig visszajött, két napig a kötelességeit rendezte anyósék felé, például megköszönte nekik a nászajándékokat.

Majd egy hónappal az esküvője után koktélt és cukorkás tálakat készítettünk a lakásomon, és vártuk, hogy mindent elmeséljen (igen, mindent, kedves Borja), és megmutassa az utazáson készült fényképeket, amit a friss házások annyira szeretnek csinálni.

Amikor megszólalt a csengő, Lola, aki képtelen volt elrejtteni az izgatottságát, felállt a díszpárnáról, és kiment ajtót nyitni. Én a konyhában voltam, Nerea pedig felhúzott lábbal ült a fotelben.

Hallottam, ahogy Carmen lelkesen köszön, Lola pedig felkiált. Majd feszült csend állt be. Aztán Nerea megköszörülte a torkát. Kimentem megnézni, hogy vajon az az elvetemült ötlete támadt-e, hogy Borját is magával hozza, de csak egy kipirult Carmennel találtam szemben magamat, aki felszedett pár kilót. Bár ez enyhe kifejezés volt. Valójában egyetlen mellével megölhetett volna mindhárunkat... egyszerre. Laza, fehér pólót viselt, amely kiemelte napcsókolta bőrét és a... pocakját, melyre akaratlanul rábámultam pár másodpercig.

Aztán kézbe vettem a helyzetet, és rávettem magam, hogy megölelgessem, és puszikkal borítsam be.

– Na, gyere be! Mi a helyzet? Mesélj el mindent! Mit adhatok?

Carmen bejött, miközben Lola, Nerea és a saját pocakja között kapkodta a tekintetét.

– Hoztam nektek egy apróságot – tartott fel egy szatyrot. – Japán kimonók. Használhatjátok otthoni köntösnek afféle elegáns erotikus stílusban.

A hangja... feszült volt. Nem tudom, hogy azért, mert megsértettük azzal, ahogy néztük (Lola esetében nem is múlt időben), vagy más miatt.

Nerea felállt a fotelből, hogy adjon neki két puszit és egy ölelést, valamint hogy átengedje neki a fotelt, amit Carmen nem utasított vissza. Mielőtt átadhatta volna nekünk az ajándékunkat, Lola így szólt Nerea és az én döbbent tekintetem előtt:

– Hé, Carmen, te lenyeltél egy dinnyét?

Szép munka, Lola. Te aztán értesz a nőkhöz.

Olyan gyengéd, mint egy úthenger. Azt hittem, hogy Carmen teljesen jogosan feláll és elmegy, vagy nem is tudom, ráborítja az asztalt, de csak felsóhajtott. Aztán hatalmas szemében némi félelemmel nézett ránk, majd szólásra nyitotta a száját:

– Hát, lányok, az a helyzet, hogy... Emlékeztek, hogy múlt héten jetlagem volt, és...

– És fánkot habzsoltál, mert valaki azt mondta, hogy jó az émelygésre? – szakította félbe Lola.

Ezúttal elég közel voltam ahhoz, hogy meglegyintsem.

– Nagyon vicces vagy, Lola – mosolygott Carmen –, de a helyzet az, hogy majdnem tizennégy hetes vagyok.

– Miben vagy tizennégy hetes? – kérdezte lazán Lola.

Nerea lerogyott a kispárnára, én pedig tátott szájjal kaptam mindkét kezemet az arcomhoz, miközben nagy hévvel próbáltam levegőt venni.

– Tizennégy hetes terhes vagyok, Lolita, drágám – mosolygott Carmen, és végigsimította a hasán. – Már látszik is, persze. Három és fél hónap.

– Nem értem – felelte a döbbsent Lola.

– Hát, én... anyuka leszek. Te pedig nagynéni.

### *Augusztus*

Lolával elhagytuk Carmen lakását. Este kilenc óra volt, és úgy döntöttünk, hogy szuper lenne valamelyik teraszos indiai étteremben fejezni be az estét a Lavapiés negyedben. Lola éppen azt sorolta, mi mindent kell rendelnünk, amikor megcsörrent a telefonja.

– Ne felejtsek el sajtos naant kézni! Megőrülök érte. Egyetlen falattól olyan kemény lesz a mellbimbóm, hogy megkarcolná a gyémántot is. – Szünetet tartott, és haját egy oldalra simítva a füléhez emelte telefonját. – Hol vagy már? Megőrülök a tigrisem nélkül.

Megálltam az utcán, hogy rágyújtsak, mire Lola kivette a számból a cigarettát, hogy ő maga szívja el. Megismételtem a mozdulatsort.

– Nem is tudod, mennyire örülök neki, hogy hatalmas esőbe keveredél. Jégesőt is érdemeltél volna, te szívtelen dög. – Lola elindult, és nagyon kacagott. – Nem, nem Rajjal vagyok. Ha eljössz, akár még a mellemet is megfoghatod, tudom, hogy szeretnéd. – A szemem sarkából rápillantottam. Ki a fenével beszél? – Várj csak! – Lola leengedte a telefont tartó kezét, és suttogva így szólt hozzám: – Nem zavar, ha idejön? Vagy ezer éve nem láttam már.

– Kiról van szó? – kérdeztem.

– Víctorról.

Bámulatossá válni kezdtem. Lola zavartan nézett rám.

– Én... Én megyek. Oké?

– De Val...

– Megyek. Szeretlek, oké?

Egyetlen pillanatnyi töprengés nélkül hátat fordítottam, és a lehető legnagyobb sebességgel indultam el, amit a magas sarkú szandálom még lehetővé tett. A metrőjáróhoz érve nagyon nehezemre esett bedugni a jegyet a résen. Annyira remegett a kezem, hogy alig tudtam uralkodni rajta.

Aznap este több hívást is kaptam. Egyikre nem számítottam.

Lola úgy döntött, hogy nem tartja magában a véleményét a távozásommal kapcsolatban, ezért tartott egy húszperces szónoklatot. Szinte megszólalni sem hagyott, bár amúgy sem akadt sok mondanivalóm ez ügyben. Nem volt racionális dolog hanyatt-homlok elrohanni, csak mert kimondta az exem nevét, ráadásul egy olyan exemét, aki gyakorlatilag az ő legjobb barátja. Nem, nem tartom felnőtt lépésnek.

Ha Lola tudta volna, hogyan végződött a születésnap bulijának éjszakája, én pedig hajlandó lettem volna megmagyarázni neki, miért döntöttem végül úgy, hogy Bruno az egyetlen járható út, megértett volna – még ha csak részben is. De nem rendelkezett ezekkel az információkkal, nekem pedig semmi kedvem nem volt a tudára adni.

Így hát... néma csend. Hallgattam, és lehajtott fejjel tűrtem a korholást, mint egy gyerek, aki tudja, hogy rajtakapták a kekszesüvegben turkálva.

Amikor elbúcsúztunk, és letettem a telefont, azt hittem, hogy egyelőre minden válságot elhárítottam, de a következő hívásra nem számítottam.

– Igen?

Megdöbbszöríttem, hogy ilyen későn hív valaki.

– Remélem, nem ébresztettelek fel, de beszélünk kell. – Víctör komoly, nyugodt, határozott hangjától kis híján szívrohamom lett. A homlokomhoz kaptam, és leültem a nyitott ablak elé. – Nem hagyhatjuk, hogy megismétlődjön a mai, Valeria. Többek között Lola miatt sem, de nem ő az egyetlen oka annak, hogy felnőtt emberek módjára kellene viselkednünk, és végre magunk mögött hagyni ezt az egészet.

– Nem – suttogtam.

Úgy tűnt, Víctor jól tudja, mit kell mondania, nem dadogott és nem habozott. Minden szava rendkívül udvariasan és határozottan csengett. Mintha egy szakmai problémát oldana meg, amelyet már nem akar tovább húzni.

– Rossz volt. Sokszor hibáztunk, de ezt egyikünk sem érdemli. Ma este tényleg fájdalmat okoztál.

– Én... – motyogtam. – Nem állt szándékomban.

– Gondolom. De mindketten meghoztuk a saját döntéseinket az ominózus este után, Valeria. Én úgy döntöttem, őszinte leszek, te pedig úgy, hogy Brunóval maradsz. Ne szenvedjünk már tovább emiatt!

– Igazad van. Legalábbis részben.

– Legyen némi érzelmi intelligenciánk! Ha egész életünkben csak a rosszra emlékszünk, tönkre fogjuk tenni azt, amit nem kellene.

– Jó lenne barátságos viszonyban lenni – mondtam, de alig hittem magamnak.

– Szeretném leszögezni, megértem, ha nincs kedved leülni velem és Lolával vacsorázni, de ez még mindig messze áll attól, hogy egyszerűen elmenekülsz.

– Azt hittem, így lesz a legjobb; ti találkozni akartatok, nekem pedig semmi keresnivalóm nem volt ott.

Víctor felsóhajtott, mire én lehunytam a szemem. Agyamban megjelent húsos ajkának képe, és elképzelttem, ahogy a lakásában ül a konyhában, egyik kezében a telefontal, a másikkal sűrű, fekete hajába túrva. Hallgattunk.

– Nem fordul elő többször – jelentettem ki eltökélten.

– Mától egymással barátságosan viselkedő emberek leszünk, rendben?

– Igen. Rendben.

Ismét hallgattunk. Úgy éreztem, mintha mélyen a bőröm alatt fájna valami. Nem először tapasztaltam ilyesmit. A lélegzetem is elakadt tőle.

– Ne hidd, hogy nem fáj! – nyögte halkan. – Ne hidd, hogy elfelejtettem mindazt, amit mondtam és ígértem neked! Én még mindig biztos vagyok benne, Valeria, de te...

– Egyszerűsítsük le a dolgokat, Víctor! – szóltam közbe határozottan. – Egymással barátságosan viselkedő emberek.

# 1.

## A VÉG KEZDETE

*A következő év januárjának második hete  
(nagyjából hat hónappal később)*

§ ELÉPTEM CARMEN LAKÁSÁBA. Barátnőmet az ajtó mellett állva pillantottam meg. Szegény akkora volt, mint egy teherautó. Nem dagadt, csupán nagyon várandós. Elmosolyodtam, amint megláttam, mire ő a szemét forgatta. Az, hogy hamarosan anyuka lesz, nem javított a kedélyén.

– Hogy vagy? – kérdeztem, és becsuktam magam mögött az ajtót.

– Ölj meg! Ez választ ad a kérdéssedre?

– Azt hiszem, igen.

– Ölj meg! Komolyan mondom. Borja miatt ne aggódj, még ő is hálás lenne érte!

– Ne beszélj butaságot! Na, ülj le! Hozhatok valamit a konyhából?

– Igen, a húskést, hogy kinyírhassem magam – válaszolta, és hangosan leroskadt a fotelbe.

– Carmeen! – nyafogtam.

– Hozz egy pohár vizet, kérlek, magadnak pedig azt, amit csak szeretnél! *Self service*. Nem tudom, mi van itthon. És nem is érdekel.

Megtöltöttem vízzel két poharat, és visszamentem a nappaliba, ahol a barátnőm követett a tekintetével.

– Nem kellene meglátogatnod többé. Kezd elegendő lenni belőled.



– Tessék? – nevettem.

– Mindig olyan szép vagy, olyan csinos, olyan... virágzó.

– Virágzó? Jaj, Carmen, a fenédet! – nevettem el magam ismét. – Hiszen annyira szép vagy! Persze, nagyon várandós is, de nem puffadt fel az arcod, és szinte a lábad sem. A hasad akár egy ház, de van benne egy kisbaba.

– Minél inkább szépek és édesen anyainak láttok, annál kövérebbnek és alaktalanabbnak látom magam.

– Már nincs sok hátra – fogtam meg a hasát.

– Hát nincs... Holnapra vagyok kiírva.

– Remélem, nem leszel kivétel a szabály alól, hogy az első babás anyukák túlhordják a babát.

– Te azt akarod, hogy belehaljak a bosszúságba? – kérdezte, és megfogta a pohár vizét.

– Nem, de Brunónál leszek szerdáig, és nagyon nem szeretnék lemaradni róla.

– Borja azt mondja, hogy jövő pénteken születik meg, anyám pedig azt, hogy ma, de azt nem hiszem.

– És te? Részt vettél a fogadásban?

– Nem, én azt gondolom, hogy ha csak jövő pénteken születik meg, én megölöm. Elegem van. Azt akarom, hogy kijöjjön. Elég már, Gonzalo, gyere ki, és hagyd, hogy anya békében éljen a testében! – mondta a pocakjának.

– Biztos vagy benne? – nevettem. – Emlékszel, honnan jön a gyerek?

– Onnan, ahol bekerült, ha nem tévedek – vigyorgott.

Carmen lefeküdt, megfogta a hasát, és jelentőségteljes sóhajjal tette fel a lábát a nappali alacsony asztalára. Szegény. Úgy tűnik, várandósságának utolsó hetei kissé megviselték.

Sötét éjszaka volt, mire hazaértem, pedig a karórám szerint éppen csak hét órára járt. Farkasordító hideg honolt, és már deres is volt a talaj, de reméltem, hogy havazni nem fog. Persze, nagyon festői meg minden, de másnap reggel hat húszkor repülőre kellett ülnöm, és nem volt kedvem a késéshez és a számtalan problémához, amelyet két lehullott hópihe okoz az ország bármely pontján.

Elindítottam a kávéfőzőt, levettem a bőrröndömet a szekrény tetejéről, és nekiálltam hajtogatni az elvinni tervezett ruháimat – köztük azt a

botrányos hálóinget, amelyet Lolától kaptam karácsonyra. Alig vártam, hogy megmutassam Brunónak. Illetve azt, hogy megmutassam, és hogy le is vegye rólam, mert valamiért úgy alakult, hogy majdnem egy hónapig nem találkoztunk.

Miközben ezen gondolkodtam, vagyis inkább fantáziáltam, megszólalt a csengő.

– Igen? – kérdeztem, az ajtó felé sétálva.

– Val...

Úgy torpantam meg, mint egy lehetséges veszélyt érzékelő macska.

– Val? – ismételte a hang.

Két nagy lépéssel odaértem, és ajtót nyitottam; nem volt értelme bujkálnom, sem elodáznom. Tudtam, ki vár az ajtó másik oldalán. Hirtelen elém is tárult Víctor szépséges, sötét öltönyben és szürke szövetkabátban. Nagyot nyeltem, és lesütöttem a szemem csinos, fekete oxford cipőjére, hogy elkerüljem sötét hajtincsei közül előbukkanó szemének élénkzöldjét. Meglehetősen kevés nőt ismerek, aki nem esne alétan a lábai elé, miután megpillantja így. Egy igazi isten volt. Összeszedtem magamat, és reflexből elmosolyodtam, pedig nem örültem neki, hogy látom. De Víctor mindig is jó volt abban, hogy megmosolyogtassa a nőket.

– Szia! – köszönt. – Rosszkor jövök?

– Nem – válaszoltam kissé bugyután. – Gyere be! Éppen csomagoltam.

Kérsz egy kávét?

– Köszönöm, elfogadom.

– Tejjel és két cukorral, igaz?

– Igaz.

A konyhába menet átkoztam magamat, amiért úgy döntöttem, hogy kellemebb és tisztességebb dolog megegyezni vele, hogy „barátok” leszünk, mint eltűnni a föld színéről. Nem akartam ilyen feszült helyzetbe hozni Lolát. Civilizált és érett akartam lenni, főleg miután Víctornak kellett felhívnia, hogy rámutasson, baj van. Miután beszélünk, kényszerítettem magamat, hogy megértsem: annak, hogy szakítottunk, nem kell azt jelentenie, hogy nemkívánatos személy lesz.

Próbáltuk elsimítani a helyzetet, de azt hiszem, kissé kezdett elharapózni a dolog, mert Víctor akkoriban újra meg újra feltűnt ott, ahol Lolával találkoztam, mintegy véletlenül. Számomra az „egymással barátságosan

viselkedő emberek” kifejezés azt jelenti, hogy köszönünk egymásnak, adunk egymásnak két puszit, megkérdezzük, mi a helyzet, aztán vizslát; anélkül, hogy találkozót kellene szerveznünk, vagy kétségbeesetten kellené sóvárognunk egy újrakezdehetetlen kapcsolatért. Lola születésnapjában estéje kissé viharosan ért véget... Én pedig szívesebben feledkeztem meg mindarról, ami azután történt, hogy Bruno elment a hotelbe.

Először eszembe sem jutott, hogy találkozni fogunk Víctórral saját kezdeményezésre, de ő nagyon a szívére vette a „barátságos viselkedést”. Bár véleményem szerint, az üzenetből ítélve, amelyet Carmen esküvője előtt néhány nappal kaptam, valami hibádzott az elméletben: „Tudom, mit mondtam. Tudom, hogy az utolsó alkalom volt. De... látnom kell téged. Éreznem kell az illatodat. Szükségem van arra, hogy úgy nézz rám, mint azon az éjszakán. Gyere vissza hozzám, kérek! Gyere vissza, mert már nem csak hiányzol. Most már egyszerűen szükségem van rád.”

Nem. Nem volt nyilvánvaló. Most pedig a hetekig tartó bizonytalanság után, ami alatt abszurd indokokkal találkoztunk – zavaros és olykor feszélyező esték után –, a lakásomban volt. Az ezt megelőző öt hónapban legalább mindig semleges terepen találkoztunk. Nem nála vagy nálam, és szinte soha nem maradtunk kettesben. Semmi nem emlékeztetett minket arra, hogy kicsit több mint egy éve még egy pár voltunk... Közös volt az ágyunk. Az életünk. A terveink.

Elővettem neki és magamnak is egy kávéscsészét, aztán a nappaliként használt helyiségem asztalkájára tettem; a szemem sarkából láttam, ahogy Víctor felveszi önéletrajzi regényem második kötetének egy példányát az ágyamról, és szomorúan elmosolyodik.

– Elolvastad? – kérdeztem.

– Persze. Várom a harmadikat.

Sokatmondó pillantással nézett rám.

Gondolom, azon töprengett, hogy a mi kis titkunk napvilágot lát-e a következő kötet végén, vagy inkább úgy teszek, mintha Lola bulijának katasztrófális vége meg sem történt volna.

Nem vettem tudomást a célzásáról.

– Hamarosan leadom a harmadik részt a kiadónak. Lehetséges, hogy májusban már a boltokban lesz.

– Nem kérdezel meg, mi a véleményem a másodikról?

– Nem, szeretném elkerülni az esetleges kényelmetlen helyzetek kialakulását – mosolyogtam.

– Hát, akkor talán meg kellene próbálnod azt is elkerülni, hogy lássam a fehéreneműdet az ágyon.

Megfogtam a Lolától kapott hálóinget, egy csipkés fehéreneműszettet és még pár dolgot, majd csomóba gyűrve tettem be az egészet a bőröndömbe, hogy ne lássa.

– Rohadt mázlista – dörmögte.

Egy pillanatra csak néztünk egymásra. Én biztos voltam benne, mit mondott az imént, de inkább tettettem a hülyét vagy a süketet, esetleg mindkettőt egyszerre, hogy ne kelljen sokat gondolkoznom rajta. Vagy akár csak egy keveset is. Inkább semennyit.

– A kávéd.

A csészeje felé biccentettem abban a reményben, hogy elmegy az ágyamtól.

Elegánsan az asztalhoz sétált, én pedig követtem.

– Na és... minek köszönhetem a látogatást?

– Lola mondta, hogy holnap elutazol, és ha már erre jártam, beugrottam megkérdezni, hogy szeretnél-e fuvart a reptérre.

Felvontam a szemöldökömet.

– Arra semmi szükség, köszönöm.

– Taxit hívsz?

– Nyilvánvalóan – mosolyodtam el. – Mint mindig, amikor ilyen korán indulok.

– Hát, én azt hittem, hogy... a barátodként... talán eléggé bízol bennem ahhoz, hogy szívességet kérj, ha szükséged van rá.

– Így lesz. – Megint elmosolyodtam, és a hajamba túrtam. – De ezúttal nincs rá szükség.

– Barátként el kellene fogadnod, hogy olykor a kezemet nyújtom, hogy kényelmesebbé tegyem az életed.

– Aha, de az a helyzet...

– Mikorra kell a repülőtérré érned?

Édes istenem! Mégis mivel érdemeltem ki mindezt? Vagyis... pontosan tudtam, mivel. Ahogy ő is. Csak Bruno nem tudta, és egyelőre jobb volt így. Ezért nem került még a nyilvánosság elé a saját életemről szóló

regénysorozatam harmadik része. Volt benne egy őrült fejezet, amelyet napi szinten kivágtam és visszaillesztettem.

Felöltöttem a legjobb mosolyomat, és szinte egy hajtásra megittam a kávémat. Aztán a falnak támaszkodtam, és mély levegőt vettem lelkesítésképp. Meg kellett tennem.

– Víctor... – szólaltam meg.

– Nagy beszélgetés következik? – kérdezte jófiús arccal.

– Lehetséges.

– A „beszéljünk őszintén” arcodat vágod.

– Az arcom nyitott könyv – mosolyogtam.

Víctor nem vette le rólam a szemét, amíg lehúzta a kabátját, majd a fotel háttámlájára terítette. Ezután levette a zakóját, kigombolta a mandzsettáját, és feltúrta az ingujját. Miért kellett ennyire megnehezítenie a dolgomat?

Aztán megigazította az öltönytadrágját, leült, majd rám nézett.

– Na, hallgatlak.

Megfogta a kávéját, és belekortyolt.

– Nagyon pofátlan vagy – nevettem.

– Miért?

– Elég már a színdarabból... – hunytam le a szememet.

– Milyen színdarabból?! – nevetett ő is.

– A csábítós trükkök bemutatójából. Attól még elmondom.

– Hát mondd! – mosolyodott el féloldalasan.

– Nos... – A földre dobtam egy párnát, aztán leültem vele szemben. – Emlékszel, amikor eldöntöttük, hogy barátságos viszonyban leszünk?

– Igen – bólintott.

– Hát, talán itt az ideje bevallanom, hogy én nem arra utaltam, hogy közeli barátoknak kell lennünk, akik elmesélnek egymásnak mindent, és hetente találkoznak. Nem vagyok olyan, mint Lola. Képtelen vagyok rá.

– Kényelmetlenül érzed magad velem?

– Kicsit. – Arcomról leolvadt a mosoly. – Olykor a helyzet kissé... furcsa. És feszült.

– Valeria, felnőttek vagyunk. Mindketten tisztában vagyunk a helyzettel – mosolygott, ahogy szokott... mint Cary Grant.

A kutya meg a macska rúgja meg...

– Nem – ingattam a fejem. – Akkor is felnőttek voltunk, és tisztában voltunk a helyzettel, amikor én még házas voltam, és nézd meg, mi lett a vége!

Víctor felvonta a szemöldökét.

– Talán nem vagy biztos...

– De, teljesen biztos vagyok benne. – Hatalmas, cinikus mosoly jelent meg az arcomon. – Nem erről van szó. Egyszerűen... furcsának érzem ezt a helyzetet.

– Nem kell annak érezned. Lehetünk barátok. Maradhatunk ennyiben. Kivihetlek a reptérre, hogy elutazz a pasidhoz; biztosíthatlak róla, hogy nem fogom azzal tölteni az egész hétvégét, hogy síroks, mert az övé vagy, és nem az enyém.

Mosolyától, miután ezt kimondta, furcsán éreztem magam. Mintha a szája száználmissá tette volna a feltételezéseimet. Roppant kis esély volt rá, hogy többet akar, mint amit mond. Nevetséges vagy, Valeria; mintha nem kaphatná meg akármelyik nőt, akit csak szeretne. Méghozzá káprázatos nőket égis éró lábbal, égnek meredő mellel.

– Hát... ha így nézzük – böktem végül ki a belső monológom után.

– Fontos vagy nekem. Nem akarok elveszíteni csak azért, mert nem vihetlek ágyba.

Felemeltem a fejemet, és meredten néztem rá. Nem lehetett véletlen a szóválasztása. Pontosan ezt mondta egyik este, amikor még Adrián felesége voltam. Számunkra ez a mondat még mindig sokat jelentett.

– Nyugodj meg!

Kényelmesen hátradőlt a fotelben, jobb kezében a kávéscsészéjével. Jobb bokáját a bal térdére támasztotta.

Néhány pillanatig némán néztem rá, elvesztem a váratlanul férfias látványban. Mégis hogy lehetett Víctor ilyen szexuális pusztán attól, hogy velem szemben ül? Áradt belőle a szexualitás... Talán elő kellett volna vennem a fényképezőgépet, hogy megörökítem. Úgy nézett ki, mintha egyenesen a *Vanity Fair* egy példányából kilépő modell lenne. Olyan kívánatos. Egyszerre elképesztően kecses és férfias. Annyira... férfi. De...

A baj nem a szex volt. Hanem az, ami mögötte van. Ha csak a szexről szólt volna, azt képesek lettünk volna kordában tartani.

– Mikorra kell a repülőtérré érned? – kérdezte, miközben letette a csészéjét az asztalra.

– Fél hatra.

– Itt leszek... fél ötre? Akkor időben odaérünk, és még megihatunk együtt egy kávét a reptéren.

– Nem, nem. Akkor parkolóhelyet kellene keresned az örültek házában. Nem akarom, hogy még pénzt is költs. Inkább ötkor. Csak kiraksz a kapuban, és elmész – mosolyodtam el végül.

– Oké. Hé... nincs kedved elmenni vacsorázni?

Pár másodpercig tényleg fontolgattam, de könnyű volt elképzelni, hova vezethetne a dolog. Közös vacsora, kései hazaérés... Két pohár bor után könnyen mondhatnám azt: „Á, nincs értelme hazamenned aludni, maradhatsz itt...”

Víctor határozottan nem volt hülye.

– Még be kell pakolnom, és elküldenem a cikkemet a főszerkesztőnek. – Hazugság. A következő hét végére várta csak. – És persze aludnom is kellene valamennyit, és...

– Oké. Akkor fél ötkor találkozunk a kapuban.

– Ötkor.

– Ja, igen, háromnegyed ötkor. – És rám kacsintott. Felkelt, letúrta az ingujját, begombolta a mandzsettáját, felvette a zakóját, és megfogta a kabátját. Mindeközben képtelen voltam levenni róla a szememet. Mégis... hogy lehet ilyen vonzó? Nincs valami törvény az ilyesmire? – Akkor holnap találkozunk – mosolygott.

– Holnap találkozunk – válaszoltam még mindig a földön ülve.

– Nem búcsúzol el, puszit sem kapok?

– Ahhoz, hogy felkeljek, féregmozgásban kellene a földön vergődnöm – mosolygott. – Jobban örülnék, ha azt nem látnád.

Víctor odajött hozzám, és könnyedén felhúzott. Aztán adott egy víctoros arcra puszit (hajsímogatással és kezével a derekamon), majd elindult a kijárat felé.

– Szép álmokat! – mondta, mielőtt becsukta az ajtót.

Az jutott eszembe, hogy ha esztétikai remekművel kell álmodnom, és enyém a választási lehetőség, akkor vele szeretnék.

Amint becsukódott az ajtó, csengeni kezdett a telefonom. Odasétáltam az éjjeliszekrényemhez, megfogtam a telefont, és ridegen beleszóltam: „Igen?”

– Szia, drágám!

– Szia, Bruno! – mosolyodtam el.

– Csak azért hívtalak, hogy egyeztessük még egyszer az érkezésed időpontját. Nem szeretném, ha megint félreértés lenne.

– Azt én sem – nevettem. – Elvileg fél nyolcra érek oda, de tudod, mennyire hajlamosak késni a gépek...

– Reméljük, hogy pontban fél nyolc lesz. Taxival mész a repülőtérre?

Az ajtót néztem, majd lehunyt szemmel azt feleltem:

– Igen.



## 2.

### ASZTÚRIA

**V**ÍCTOR KABÁT NÉLKÜL SZÁLLT KI AZ AUTÓBÓL. A hideg szél összeborzolta fekete, selymes, szexi, sűrű haját.

– Jó utat! – mondta, miután odaadta a bőröndömet.

– Köszönöm. Na, szállj be! Még megfázol.

Megpaskoltam a karját mintegy buzdításképp.

– Várj, adj egy puszit!

Átkarolta a derekamat, és maga felé húzott. Az arcom felé hajolt, és pusztit nyomott rá. Aztán a nyakam felé mozdult, miközben ügyetlen karommal próbáltam baráti ölelést csinálni belőle. Vastag ajka a fülembé szúgott:

– Érezd magad jól, bébi! De ne túlzottan...

Aztán hátraléptünk egyet, és szódtlanul néztünk egymásra. Amíg Víctor autója mögül dudaszót nem hallottunk, nem vettem észre, hogy fogjuk egymás kezét, és ujjainkkal cirógatjuk egymást. Minden olyan átkozottul természetesen jött...

Felléptem a járdára, Víctor pedig becsukta a csomagtartót, és a vezetőülés felé vette az irányt. Mielőtt beszállt, mosolyogva rám kacsintott.

Olyan különös érzésem támadt a gyomrom tájékán...

Amikor megpillantottam Brunót a tömegben, a szívem készült kiugrani a helyéről, de uralkodtam magamon, és odamentem hozzá egy ölelésre.

Elengedtem a bőrdömet, és hozzábújtam vékony, de erős mellkasához, miközben beszívtam a nyakánál annyira jellegzetes illatát. Valami lüktetni kezdett a bugyimban.

Átkaroltam a nyakát, és sűrű, fekete hajába túrtam. Bruno megragadta a derekamat, egyik kezét a fenekemre csúsztatta, és olyan vadul, de lomhán csókolt, amitől mindig teljesen megőrültem.

– El sem tudod képzelni, mennyire hiányoztál – suttogetta, homlokát az enyémnek támasztva.

– Nem jobban, mint te nekem.

Gusztustalan, mi? Az elmúlt nyolc hónapban hatalmasat lépett előre a kapcsolatunk. Más viszony volt köztünk. Azt hiszem, Bruno számára komollyá vált a dolog, de én még mindig azt kérdezgettem magamtól, hogy vajon nem függünk-e túlzottan a köztünk lévő szexuális vonzalomtól. Szörnyen nehezemre esett gyengédséget fedezni fel köztünk, pedig jelen volt. Pusztán arról volt szó... hogy nem tudtuk magunkat kifejezni érzelmekkel, csak a szexszel. Egy éve együtt voltunk már, mégsem mondta egyikünk sem, hogy „szeretlek”. Nekem nem volt rá szükségem. Brunónak sem. Ő nem a nagy szerelmi vallomások embere. Ő a tettek útját kedveli.

És ugyan a szex mindig is sokat jelentett nekünk, sosem szeretkeztünk. Brunóval... Brunóval nem voltunk rá képesek, mert gyorsan gerjedtünk be nagyon, ezért nem volt lehetőségünk szerelem kifejezésére szolgáló, magasztos tevékenységgé tenni. Ami, hozzá kell tennem, nem azt jelenti, hogy ne lettem volna elégedett. Sok módon lehet kifejezni, hogy mennyire fontos az embernek valaki.

Bruno az autóút egy részében hallgatott, ami nem volt éppen normális. Általános esetben ekkorra már túl lenne vagy kétszáz káromkodáson olyan kifejezések kíséretében, mint például „az arcom előtt ringó melleid”. Ő már csak ilyen... a végletekig finom. Vajon miért volt ennyire csendben? Már mindenféle eszembe jutott, még az is, hogy valahogy rájött, Victor reggel kivitt a reptérre. Mi van, ha a búcsúpuszínál túl közel jött hozzám, és érezni lehet rajtam az arcszészét vagy a parfümjét? Tényleg jó közel jött... Elkerülhetetlen volt. Lehunytam a szememet a gondolatra, és meglepetten vettem észre, hogy az agyamban egy párhuzamos történet fut, amelynek végén csókolóztunk.

Kinyitottam a szememet. Nem. Bruno. Koncentrálnom kellett. Brunóval pedig valami nem stimmelt.

Akkor jöttem rá, micsoda, amikor a házához értünk.

Az ágyra tettem a bőrröndömet, és kipakoltam. A komód felső fiókja szokás szerint üres volt, a szekrény jobb oldalán pedig üresen hagyott nekem néhány vállfát. Szerintem már akkor is így hagyta, amikor nem tartózkodtam ott. Folyamatos emlékeztető volt arra, hogy egyelőre nem vagyok vele, de hamarosan leszek. Annak emléke, hogy nemrég még együtt aludtunk. Bizonyíték arra, hogy kapcsolatban van, és hogy akkor is közös életre vágyik velem, amikor éppen nem vagyok nála.

Bruno bejött, és az éjjeliszekrényemre tett egy éjfekete kávé egy szelet sütemény kíséretében, amelyet örömmel néztem.

– Házi?

– Igen. Tegnap este csináltam – felelte.

Rákacsintottam, aztán lehajtottam a kávé, és letörtem egy darabot a süteményből. Milyen csodás pasim volt! Még süteményt is tudott sütni. Nem kellett Vítor.

– Valeria...

Hanglejtésére ijedten fordultam meg, tele szájjal.

– Mi a baj? – motyogtam.

– Semmi. Nyeld le!

– Mi a baj? – kérdeztem újra, amikor a falat felét már lenyeltem, a másik fele viszont még mindig a számban volt.

– Nyeld leee! – mondta atyáskodva.

Lenyeltem, és ijedt tekintettel rogytam le vele szemben az ágyra. Fejét az öklére támasztva nézett rám a karosszékéből.

– Kész? – mosolygott. Bólintottam, ő pedig folytatta: – Szerinted jól halad a kapcsolatunk?

A ku... tyá fáját. Mégis miféle kérdés ez?

– Igen. Azt hiszem, igen. Nehéz a távolság miatt, de... szerintem jól megvagyunk. Nem?

– Jó. Akkor... biztosan egyetértesz velem abban, hogy...

– Jaj, istenem! – Eltakartam az arcomat. – Térj már a lényegre!

Bruno nevetni kezdett, de még ekkor is feszültnek hangzott.

– Csak arról van szó, hogy úgy döntöttem, itt az ideje tennünk egy lépést előre. Együtt, és... nem tudom, egyetértesz-e.

– Mivel?

Ujjaim között néztem rá.

– Hát, ezt a hétvégét... Aitanával töltjük.

Levettem a kezemet az arcomról, és az ölembé ejtettem, miközben meglepetten vontam fel a szemöldökömet. Aitanával? A lányával?

– Miért nem szóltál? – kérdeztem sokkal komolyabban, mint amire Bruno számíthatott.

– Miért kellett volna tudnod?

– Először is azért, hogy hozzak ruhát is, ne csak egy csomó hálóinget és csipke fehérneműt – válaszoltam idegesen.

Bruno elhelyezkedett a fotelben, és elmosolyodott, de feszülten. Bár valószínűleg én voltam inkább feszült. Nem terveztem a kislány életének része lenni. Én azt szerettem volna, ha a kapcsolatunk Brunóval a saját szabályai alapján halad, nem pedig az erkölcsi kötelesség miatt, hogy ne zavarjunk össze egy hatéves kislányt. Mi van akkor, ha két hónap múlva úgy döntünk, nem szeretnénk már együtt lenni? Bruno mindig olyan óvatoskodó volt, mindenáron el akarta kerülni a „csajainak” bemutatását Aitanának. Akkor meg?

Hát, Valeria, akkor lehet, hogy már nem csak a csajának tart...

A helyzetet és minden súlyosbító körülményt ismerve úgy éreztem, nyomást helyez rám, és belekényszerít a dologba. Esélyes volt, hogy balhé lesz a vége, de nem terveztem hallgatni. Legalább ennyit megtanultam szármalmas érzelmi pályafutásom során.

– Bruno... – kezdtem határozott hangon. – Én nem tudom, készen állok-e erre. Te pedig helyettem döntöttél.

– Az anyja elutazik, és megkérdezett... Én úgy gondoltam...

A plafont nézve felsóhajtottam. Aztán visszanéztem az arcára.

– Nem kérheted, hogy így menjek ebbe bele. Ez nem oké. – Az ajkába harapott, de nem felelt semmit. – Ilyen helyzetbe hozol, én meg olyanná válok, mint egy gonosz mostoha. Nem arról van szó, hogy nincsenek érzéseim, csak aggódom, hogy...

– A lányom miatt ne aggódj! Amaia és én már beszéltünk erről.

Raadásul védekező állásra vált? Hát, én nem hagyom szabadulni!

– Nagyszerű, de én vagyok apuci csaja, akit anélkül vezetnek be a társágba, hogy bárki is kikérné a véleményét.

– Amaia aggódik.

– Nem tenné, ha én nem tölteném a hétvégét a lányával.

– Az én lányom is!

Felkeltem, és sétálgatni kezdtem.

– Sajnálom, Bruno. Hívd fel, és mondd meg neki, hogy nem lehet! De persze vissza is vihetsz a repülőtérre. Átrakatom a jegyemet.

Bruno meglepetten vonta fel a szemöldökét.

– Ez meg honnan jött? – kérdezte dühösen.

Ő is felállt.

– Nem szeretem, ha helyettem döntenek. Eleget kaptam belőle Adrián feleségként. Nem akarok veszélyes precedenst teremteni. És nem szeretném még megismerni a lányodat, mert ha ezt meglépjük, és a dolgok rosszul alakulnak közöttünk, erkölcsi kötelességemnek érezném, hogy...

– Bruno csettintett a nyelvével. Tudta, hogy valójában igazam van. – Nagyon meglep, hogy ezt tetted. Nem számítottam rá. Azt hittem, hogy megértjük egymást – panaszkodtam.

– Én csak... meg akarom nézni, mennyire jöttök ki jól, Valeria. Ha te soha nem állsz majd készen erre a lépésre... akkor mik vagyunk mi? Szeretők? Van értelme annak, hogy fenntartsuk ezt a kapcsolatot az időbe és térbe fagyva, és reméljük, hogy nem befolyásolja életünk többi részét?

Felsóhajtottam, és a hajamba túrtam. Én is tudtam, hogy valahol neki is igaza van.

– Nem tudtam, hogy ilyen komoly köztünk a dolog.

– Én pedig azt nem tudtam, hogy nem az – felelte.

– Talán először el kellene döntenünk, mi ez közöttünk, mielőtt belekeverjük a lányodat, nem gondolod?

Feszülten farkasszemet néztünk. Amikor Bruno a komódon hagyott telefonjáért nyúlt, mindkettőnket meglepett a külső csengő.

– Bassza meg – mormolta.

Én sem tudtam megállni, hogy elmotyogjak magamban egy csomó további káromkodást.

### 3.

#### A VIDEÓS SRÁC

**N**EREA A SZÁMÍTÓGÉP ELŐTT ÜLT, és egyik lábát elegánsan átvette a másikon. Kinyitotta a határidőnaplóját. Jaj, borzalom! Két hónap alatt három esküvő, elvarratlan szálakkal. Fél éven belül három esküvő, és még szinte minden döntés előtte állt. Két esküvőnél költségkérteket kértek.

A pánikroham határán küldött e-mailt az asszisztensének.

Carol!

Meghalok. Elhunytok. *I need you.* Őszintén szólva szükségem van rád és egy hatalmas fehércokis-epres muffinra, de az utóbbi nélkül tudok továbbra is levegőt venni. Tudom, hogy azt mondtad, ma talán nem érsz ide, de kérlek, próbáld nyélbe ütni a zenét az étteremmel a jövő hónap tizenötödikén tartandó esküvőre! Ja, és kérem szépen a huszonkettődikéi mappáját. Már nem is emlékszem, hogy az a habos-babos ruhás volt-e, vagy a hisztérika anyukás. Hiányzik a fotós a költségvetésből. Luisín nem tudja vállalni. Minden júliusi hétvégéje foglalt.

*Bocsi, bocsi, bocsi.* Szörnyen fárasztó és önállótlan főnök vagyok.

Nerea

Már azelőtt választ kapott, hogy belekörtölyhatott volna a kávéjába.

Nerea!

Ne halj meg, szükségem van a melóra. És nem kell aggódnod, már úton vagyok. Csak nehézkes az odaérés és a parkolás. Előrebocsátanám: a zene lassú és fájdalmas folyamat lesz. Az étterem nem adja fel a DJ-dolgot. Azt mondják, nem engednek mást, csak a saját alvállalkozójukat. Kénytelen leszek miniszoknyában menni, vagy egyenesen meztelenül, hátha akkor sikerül. A huszonkettedikei mappája az asztalomon van, nyugodtan vidd el! A fotóssal kapcsolatban pedig, miközben megveszem a muffinod a Starbucksban... Mi van Jorgéval? Őt kérdezted?

Na, megyek, nem tudok dönteni egy hatalmas keksz és egy csokis sütemény között.

Carol

Nerea felhorkant. Jorge. Hát persze hogy gondolt Jorgéra, túl sokszor is. Rá, valamint az átkozott hawaii mintás ingeire, amelyeket az esküvőkön hordott. Valószínűleg egy királyi esküvőre is olyat vett volna fel. A homályos emlékre is gondolt, milyen jól mozgott rajta az ágyban összeszorított állkapoccsal, az ágytámlába kapaszkodva. Nerea összevonta a szemöldökét, amikor érezte, hogy egy rakás lepke verdes a gyomrában.

Megfogta a telefonját, és tárcsázott.

– A béke, a rend és a csillagos függöny birodalma – szólt bele egy hang. Nerea a szemét forgatva arra gondolt: „Nem bírom már ezt a pasit.”

– Jorge, itt Nerea.

– Melyik Nerea? A kilencvennyolc nyári hódításom vagy az esküvős Nerea?

– Az a Nerea, aki munkát ad, hogy a szüleidnek ne kelljen szexelvonóra vinni a pornófüggőségem miatt.

– Tudtam.

– Nem mondod?!

– A héten terveztelek hívni. Lassan kész van a Casino de Madrid-os videó.

Nerea meglepődött.

– Nem semmi sebesség. Köszönöm.

– Nincs mit. Ezért kerestél? Csak sürgetni akartad a kreatív folyamatimat?

– Nem – nevetett. – Azért hívlak, mert meg akartam kérdezni, hogy szabad vagy-e július második és harmadik hétvégéjén.

– Húha... Azt hiszem, igen. Nem szoktam ilyen hosszú távra tervezni randevúkat.

– Randevúkat?

– Persze, a szentháromság: mozi, vacsora, ágy. Neked tudnod kellene.

Nerea az ajkába harapott.

– Na jó, inkább lenyelem, amit most legszívesebben válaszolnék. Viszont szeretnék megkérni arra, hogy fényképezz nekem.

– Ne aggódj, felírom.

– De tényleg írd fel! – vonta össze a szemöldökét Nerea.

– Viszont az ár nem ugyanannyi, mint a videóért.

– Tudom. Ezerkétszáz összesen?

– Ezerkétszáz összesen? Te megőrültél. Mégis mennyi a te részed? Hatszáz? Nyolcszáz?

– Ezeröttszáz, ez az utolsó ajánlatom.

Nem tervezte beadni a derekát.

– Fizetnem kell valaki másnak, hogy videózzon, ha én fotózom.

– Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy az egyik haverod szájért és néhány sörért megcsinálja. Ezeröttszáz az utolsó ajánlatom.

– Mindig a golyóimat szorongatod. Megegyeztünk – sóhajtotta.

– Oké. Aztán amikor ráérsz, odaadod a másolatokat.

– Figyelj, Nerea, ha már beszélünk...

– Mondd, de gyorsan, mert sietek!

– Szeretnék, hogy beszéljünk a történetekről, vagy inkább tegyünk továbbra is úgy, mintha mi sem történt volna?

– Egyáltalán nem alkalmas az időpont, Jorge, majd beszélünk.

– Nerea, szerintem...

A barátnőm kinyomta a telefont, és felpattant a székről. Úgy ugrott fel, mintha egy kigyó végigkúszott volna a lábától egészen a nyakáig. Carolina belépett egy starbucksos papírzacskóval, és csak nézett rá.

– Nerea... azt hiszem, nyugtatót kell tennem a muffinodba.

– Inkább kettőt!

Úgy pöckölte odébb a telefont, akár egy rovar.



## 4.

### A CSALÁD SZENTSÉGE

**I**SMÉT CSENGETTEK, mire ijedten néztem Brunóra. Sosem láttam még olyan komolynak.

– Úgy tűnik, korán értek ide – motyogta. – Várj itt fent! Megmondom Amaiának, hogy nem jó ötlet.

– Nem, Bruno, már mindegy. Ez van – válaszoltam komoran.

Rám nézett, és mosolyogva nyugodtnak tettette magát. Igen, tettette. Kezdtük megismerni egymást.

Amikor Bruno az ajtó felé sétált, felnőttebbnek láttam, mint valaha. Abban a pillanatban úgy éreztem, sokkal nagyobb a köztünk lévő korkülönbség hat évnél.

– Sajnálom...

Szomorú mosollyal nézett rám, majd vállat vont.

Gonosz boszorkának éreztem magamat.

– Egyszer meg kellett történnie – feleltem, és mellé álltam.

Hallottuk a kapu csukódását, Bruno pedig ajtót nyitott. A kavicsos úton egy magas, barna hajú, élénkzöld szemű nő közeledett, aki elmosolyodott, amikor Brunóra nézett. Mögötte egy hat év körüli, szintén sötét hajú kislány szökdécselt rózsaszín pulóverben, farmerben és fehér-rózsaszín cipőben. Nevetségesnek, kicsinek és jelentéktelennek éreztem magam. Aitanával egykorúnak. Eszembe jutott Víctor. Szinte megértettem,

hogy az elején úgy érezte, sok ez neki... Azt kívántam, bárcsak ott lenne és kimentene a helyzetből.

Nem vettem észre, mennyire helytelen ez a gondolat. Nem is fordítottam rá egy pillanatnyi gondolkodási időt sem.

Amaia odament Brunóhoz, és bal orcájára pusztit adott, miközben jobbra a kezét simította. Belém nyilallt a féltékenység, mert az a kislány, aki most Bruno karjában volt, a kettejüké. Nem a házasságuk eredménye volt, hanem azé, hogy annyira szerették egymást, hogy örökre szóló, közös döntést hoztak. Én semmit nem tudtam erről. Soha nem tudnám megérteni, mit éreztek.

Amaia kisimította a haját az arcából, és nem próbálta elkendőzni, hogy tetőtől talpig végigmér. Aztán ajka udvarias mosolyra húzódott.

– Szia, Amaia vagyok! Te biztosan Valeria.

– Igen. Nagyon örülök.

Adtunk egymásnak két pusztit, aztán Aitanára pillantottam, aki figyelmesen nézett az apja karjából.

– Szia! – szóltam félénken.

A kislány elbújt, Brunóhoz simult, aki úgy mosolygott rám, mintha viccesnek találná a helyzetet. Valószínűleg nyugtalan arcom szörnyen komikus volt, mert még az exfelesége is burkoltan nevetett, mielőtt így szólt:

– Aitana, ne legyél udvariatlan, köszönj Valeriának!

A kislány még közelebb simult az apjához, mire ő a fülébe súgott valamit. Aztán a kislány rám nézett, és egy pillanatra elmosolyodott.

– Szép.

Hallottam, ahogy odasúgja az apjának.

– Tényleg? És nagyon kedves is. Éhes vagy? – Bruno Amaiára nézett, és azt kérdezte: – Rendesen reggelizett?

– Rendesen? Szokás szerint csatázni kellett vele. Egy pohár tejet ivott egy darab keksszel, nagy nehezen.

– Jaj, hát ez nincs így jól – mondta a lányának. – Egy pohár gyümölcs-lé és egy szendvics?

A konyhába sétáltunk. Amaia leült egy székre, miközben Bruno serénykedett a konyhában, a kislány pedig mindenhová követte, szeme sarkából engem figyelve.

– Tegyem fel a kávé, Bruno? – kérdeztem.

– Köszönöm, szívem, de már megtettem. Szerintem mindjárt lefő.

– Amaia, hogyan iszod? – kérdeztem figyelmesen.

– Bruno már tudja – válaszolta szárazon.

Brunóra pillantottam, aki megfordulva így szólt:

– Én igen, de ő nem.

– Meleg, sovány tejjel és édesítővel.

„De te semmiképp ne kelj fel a székből!” gondoltam. A mikróban melegítettem egy kis zsírszegény tejet egy csészében, és amikor lefőtt a kávé, hozzáöntöttem, majd a gőzölgő csészét odaadtam neki az édesítőszeres dobozzal együtt.

– Köszönöm. Látom, hogy jártas vagy itt... Régóta együtt vagytok?

Bruno intett Aitanának, hogy üljön le, majd töltött neki egy pohár narancslevet, és letett elé egy kis kenyeret és sajtot. Aztán mellém ült, átkarolta a vállamat, és kivette farmerzsebéből a cigarettásdobozát.

– Ne cigizz! Eszik – suttogetta Amaia agresszívan.

– Az asztal túloldalán ül, és nyitottam ablakot – felelte Bruno.

– Érzem. A függőségem miatt mindannyian megfagyunk.

Bruno a szemét forgatta, és állva gyújtott rá az ablak mellett.

– Nem válaszoltatok... Régóta együtt vagytok?

– Hát... nagyjából egy éve.

Brunóra néztem, aki rám mosolygott.

– Bő egy éve. Először december huszonhetedikén vacsoráztunk együtt – mondta.

Amaia felhajtotta a kávéját.

– Bruno azt mondta, hogy író vagy.

Odapillantottam a szendvicsét eszegető kislányra.

– Igen. Úgy tűnik, igaz, hogy hasonló vonzza a hasonlót.

– Igen, úgy látszik. Talán csak úgy lehet elviselni egy íróat, ha az ember maga is az.

Ismét Brunóra pillantottam, aki gúnyosan nevetett – és hiába a stresszes hétvége, amely miatta várt rám, és az, hogy egy közöszléssel töltött hétvége helyett bébiszitterkednem kell, fel tudtam volna falni. Az én pasim. Olyan magas, férfias, napbarnított. Arcán háromnapos borostája árnyékot vetett. Ugyan még mindig vékony volt, a ruhája nagyon jól állt neki... Gyapjúpulóverében és koptatott farmerjében igazán inycsiklandozóan nézett ki.

– Ne haragudj, de te mivel foglalkozol? – kérdeztem, és kényszerítettem magamat arra, hogy visszavigyem a tekintetemet Brunóról Amaiára.

– Titkár vagyok – felelte szárazon. – Közel sem olyan kreatív munkakör, természetesen... Aitana, kislányom...

Bruno elnyomta a cigarettáját, lehajtotta a maradék kávéját, majd leült a lányával szemben.

– Aitana, légy szíves! Edd meg, ne játssz velem!

– Na, én megyek – mondta a volt feleség. – Remélem, hogy jó hétvégétek lesz.

– Mint mindig – válaszolta Bruno passzív-agresszív stílusban.

– Szia, drágám! Hétfőn találkozunk iskola után – mondta a nő, majd megpuszilta a kislány halántékát, aki böszven rágott, és közben folyamatosan engem nézett.

Brunóval leültünk inni még egy kávé (részemről aznap már a negyediket, hogy őszinte legyek), Aitana pedig próbálta befejezni a szendvicset. A kislány ekkor már látványosan kevésbé félénken nézett minket, ahogy beszélgettünk, mintha próbálná kideríteni, pontosan milyen szálak fűzhetnek engem az apjához.

– Aitana, kicsim, így ebédidő lesz, mire elkészülsz – vonta fel a szemöldökét Bruno.

– Nem. Mindjárt kész leszek – mondta az apróság hirtelen sokkal elszántabban.

– Ezt már szeretem.

Aztán rám nézett, majd egy falat kenyérral a szájában azt kérdezte:

– Kapcsolatban vagytok?

– Nem beszélünk teli szájjal – mondta kurtán Bruno, és elhelyezkedett a széken.

Aitana villámgyorsan lenyelte a falatot, és magasabb hangon megismételte a kérdést:

– Kapcsolatban vagytok?

– Igen – felelte Bruno. – Emlékszel, hogy meséltem Valeriáról?

– Igen. De azt mondtad, hogy csak egy barátod. Nem emlékszel? – kérdezte, miközben levett a kenyérről egy szelet sajtot, és bekapta.

– De, emlékszem. De az csak egy másik kifejezés rá.

Bruno rám nézve próbálta felmérni a reakciómat.

– Nekem is vannak barátaim a suliban, de velük nem vagyok kapcsolatban.

– Remélem is – nevetett Bruno.

– De majd egyszer leszek, tudod? – kérdezte szinte provokatívan a kislány.

Bruno nem válaszolt, mire Aitana folytatta a rágást.

– Szóval kapcsolatban vagytok – jelentette ki.

– Igen – válaszoltam lágy hangon.

– Szép vagy – mondta nekem. – Tetszik a hajad. Hosszú. Anya nem engedi, hogy nekem ilyen hosszú legyen, mert azt mondja, belelógatom a levesbe. Te belelógatod a levesbe?

– Nem, de csak mert előtte lófarokba kötöm.

– Persze – válaszolta, mintha teljesen logikus válasz lenne. – És... Most, amikor itt vagyok, akkor gyakorlatilag az anyukám vagy?

Rémülten néztem Brunóra, aki magához vette az irányítást.

– Nem, anyukád csak egy van, de ha Valeria kér valamit, akkor segítened kell neki, és jól kell viselkedned.

– Á... – Megfogta a kezében hatalmasnak tűnő poharat, és kortyolt a gyümölcslemből. – És... hol fog aludni, apa? Az én szobámban két ágy van, tudtad? – fordult nagyon komolyan felém. – Egymás alatt vannak. Ott alszik?

– Nem, Aitana. Valeria és apa együtt alszanak.

A kislány egy pillanatra felnézett ránk, aztán uralkodott a meglepetésén, és bólintott. Megköszönte a torkát, és a széken fészkelődve azt kérdezte:

– Akkor ti szeretkeztek?

– Jaj, istenem! – bukott ki belőlem.

Brunóra néztem, aki visszafojtott mosollyal bólintott.

– Igen – válaszolta határozottan, hogy ez ne képezhesse vita tárgyát.

– Aha – szólt a kislány. – Persze. Hiszen együtt alszotok.

Elnyomtam a feltörni készülő nevetésemet, ahogy Bruno is.

– És apa... ezt már elmagyarázták a suliban, de... akkor, ha gyerekeitek lesznek... ők a testvéreim lesznek, vagy mivel ő nem az anyukám... az unokatestvéreim?

– Jaj, istenem!

Most Brunóból bukott ez ki.

Felkeltem, és a hűtőszekrényhez mentem vízért, hogy ne lássa, hogy nevetek. Már nem bírtam tovább, de nem akartam, hogy úgy érezze, gúnyolódok rajta. Hallottam, hogy Bruno megköszörüli a torkát, nyilvánvalóan a nevetés elkerülése végett.

– Mégis... miért lennének gyerekeink, Aitana?

– Hát mert szeretkeztek, és így készül a gyerek, apa.

– Ja, persze. Hát... azt hiszem, nem magyaráztak el mindent a suliban, szívem.

– Nem?

– Nem.

– Mit nem tudok? – kérdezte pimaszul.

– Ha én azt elmesélném – suttoztam.

Bruno nevetésben tört ki, aztán bocsánatot kért a lányától, és komolyan folytatta.

– Lássuk csak, amikor az emberek szeretkeznek... lehet úgy csinálni, hogy ne legyen belőle baba.

– Akkor... miért csinálják?

– Ezt inkább Valeria mesélje el! – mondta, miközben kivette farmerzsebéből a cigarettásdobozt.

– Szó sem lehet róla. Apukád majd elmeséli, mert ő idősebb, és többet tud – válaszoltam, lepasszolva a felelősséget.

Aitana Brunóra nézve várta a magyarázatot, mire ő nevetve vállat vont, és lazán azt mondta:

– Azért csinálják, mert élvezik, Aitana.

– Á... de... akkor nem lesznek gyerekeitek?

– Egyelőre nem.

Egyelőre nem? Hú, ettől berezeltem.

– És mit kell csinálni, hogy ne legyenek? – faggatózott tovább a kislány.

A szám elé kaptam a kezemet, hogy ne nevessem el magam, Bruno pedig sóhajtva túrt a hajába.

– A nő... – grimaszolt. – A nő tablettát szed, vagy a férfi... Tényleg tudni akarsz?

– Persze – felelte a kislány, miközben folytatta a sajt eszegetését a szendvicsmaradékáról.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hát, vagy a nő szed tablettát, vagy a férfi... – A szemét forgatta, és végül kijelentette: – A nő tablettát szed.

– Össze fogtok házasodni?

– Nem – felelte Bruno gyorsan.

Nevetni kezdtem, de csak az idegtől. Ez egy vizsga volt. Meglepetésvizsga, amelyre nem készültem fel túl jól.

– Oké. Kapcsolatban vagytok, együtt alszotok, szeretkeztek, de nem lesznek gyerekeitek, és nem is házasodtok össze.

– Pontosán – sóhajtott fel nyugodtabban.

– De... ha mégis lennének gyerekeitek, akkor a testvéreim vagy az unokatestvéreim lennének?